

עו"ד אלי סבן – יו"ר הועדה
מר יהודה אזולאי – חבר הועדה
מר אודי עייאש – חבר הועדה

בפני ועדת הערר:

עו"ד יעל אסיף – יועצת משפטית לוועדת הערר

הסתדרות במרחב גליל מערבי (מועצת הפועלים)
ע"י ב"כ עו"ד אמג'ד אבו פול

בעניין:

העוררת

נגד

מנהלת הארנונה בעיריית עכו
ע"י ב"כ עו"ד דביר ליבוביץ

המשיב

החלטה

רקע כללי וטענות הצדדים:

- ערר זה נסוב על חיובו של נכס אשר העוררת הנה בעליו והמחזיקה בו ואשר סומן בפנקסי המשיב כנכס מס' 180160450007, המצוי ברח' העצמאות 13 בשטח שיפוט העיר עכו (להלן: "הנכס").
 - העוררת הגישה למשיב השגה בגין הנכס, נושאת תאריך 24.1.16, ובה ציינה, כי חל משגה בהיקף השטח המחויב, שכן לפי הסכמות שהיו בעבר בנוגע לנכס עמד שטח הנכס על 447 מ"ר וכי כעת משהוא הוחזר לחזקת העוררת, גדל שטח הנכס ל-700 מ"ר ללא הצדקה. נטען כי לא היה שינוי בשטח הנכס "למעט תקופה של חודש אחד בגין שטח בגודל 175 מ"ר" על כן התבקש תיקון שטח הנכס (להלן: "ההשגה").
 - ביום 28.2.16 השיב המשיב להשגה (להלן: "התשובה להשגה"). בתשובה להשגה ציין המשיב, כי עדכון שטח הנכס נעשה בהתאם להודעות חילופי מחזיקים שמסרה העוררת, בדבר השכרת חלקים שונים מהנכס למחזיקים והעוררת חויבה ביתרת השטח שלא הושכר. צוין כי סך השטח בו מחויב הנכס הנו 356 מ"ר.
 - העוררת הגישה ערר על תשובה זו (להלן: "הערר"). התשובה להשגה צורפה כנספח לערר, כאשר עליה מוטבעת חותמת "נתקבל" של העוררת מיום 8.3.16. לערר הוצמד מכתב לוואי נושא תאריך 4.4.16 וצוין בו כי הערר נשלח בדואר רשום ובס' 2 צוין, כי "הערר נשלח גם לפקס 04-9956161". הערר בפועל התקבל במזכירות וועדת הערר לראשונה ביום 11.4.16 והוטבעה עליו חותמת נתקבל של מועד זה.
- בגוף הערר הבהירה העוררת, כי לעוררת נשלחו שתי שומות, האחת אשר אכן תואמת את פשרת העבר וחיוב לפי 447 מ"ר ואולם נשלחה שומה נוספת בגין שטח של 700 מ"ר אשר אליה מתייחס הערר. על פי התשובה להשגה תוקן שטח הנכס נשוא הערר ל-356 מ"ר ולכך מתייחס הערר. נטען, כי שטח זה "אינו נכון", כי לא חל שינוי מאז פשרת העבר "למעט חלק משטח המבואה שהתווסף לחזקתה", שטח של 61 מ"ר וכי על העוררת להיות מחויבת בשטח של 125 מ"ר בלבד. יצוין כבר כעת, כי לא להשגה ולא לערר לא צורף כל תשריט מדידה מטעם העוררת.

5. המשיב הגיש כתב תשובה לערר (להלן: "**כתב התשובה**"). בכתב התשובה העלה המשיב טענה לסילוק הערר על הסף, מפאת הגשתו באיחור. המשיב צירף אישור משלוח של התשובה להשגה בדואר רשום, ממנו עולה כי התשובה להשגה נמסרה למשיב כבר ביום 7.3.16 ומכאן, שהיה עליו להגיש ערר עד 6.4.16. בפועל הערר הוגש ביום 11.4.16. על כן התבקש סילוק הערר על הסף. למען הזהירות הוסיף המשיב, כי דין הערר להידחות אף בשל היותו בגדר הרחבת חזית אסורה. בעוד בהשגה נטען כי חלה טעות בשטח הנכס עקב אי יישום הודעות על שינוי המחזיק, בערר נטען כי חלה טעות בחישוב שטח הנכס. עוד נטען כי טענות העוררת מבולבלות ולא ברורות ועוד נטען, כי דין הערר להידחות אף מחמת העלאת הטענות בעלמא וללא כל תימוכין, הגם שנטל ההוכחה מונח על שכמי העוררת.
6. ביום 21.6.16 התקיים דיון בערר בנוכחות נציגי הצדדים ובאי כוחם. בפתח הדיון עמד המשיב על טענתו לסילוק הערר על הסף. ב"כ העוררת הציג אישור על משלוח הערר בפקס למספר שצוין על גבו. נציג המשיב העירה כי המדובר במספר פקס כללי של העיריה ולא בפקס של וועדת הערר. ב"כ המשיב ביקש כי יוצג אישור על קבלת הפקס וכן אישור על משלוח בדואר רשום. ב"כ העוררת לא הציג כל אישור כאמור וביקש כי הוועדה תשקול הארכת המועד להגשת ערר מכח סמכותה להארכת מועד כאמור. בנקודה זו הוחלט על ידנו, כי בשלב זה יישמע הערר לגופו וכי טענת האיחור תוכרע בסוף ההליך וזאת מבלי לקבוע כל מסמרות בשלב זה.
- לגופו של עניין, חזר ב"כ העוררת על טענותיו בדבר טעויות בעדכון חילופי המחזיקים והשטחים שהושכרו, בתום הדיון הוחלט כי הצדדים ייפגשו וינסו ליישב את מחלוקותיהם ובהתאם ימסרו הודעה.
7. לאחר שקיבלנו את הודעת הצדדים כי לא עלה בידם ליישב את מלוא מחלוקותיהם, נתנו החלטה לפיה ייערך סיור בנכס. ביום 25.1.17 קיימנו סיור בנכס. במהלך הסיור ביקש ב"כ העוררת כי הוועדה תסייר גם בחניון הסמוך לכניסה לנכס וב"כ המשיב התנגד לכך, מהטעם שהטענה לא עלתה בהשגה ובערר והיא אינה חלק מהמחלוקת. בתום הסיור מסרו הצדדים כי עלה בידם להגיע להבנות וביקשו שהות קצרה בת 14 יום למסור את פרטי הסכמתם.
8. לאחר שבמשך זמן רב לא התקבלה כל הודעה מאת הצדדים זימנו את הערר לדיון בפנינו, ליום 27.9.17. הגם שזימונים נשלחו לצדדים ונמסרו כדיון, לא התייצב ב"כ העוררת לדיון. לפני משורת הדיון לא חויבה העוררת בהוצאות בגין הדיון ונקבעו מועדים להגשת סיכומי הצדדים, ככל ועד למועד זה לא יגיעו להסכמות.
9. לאחר שלא הוגשו מטעם העוררת סיכומים במועד שנקבע, ניתנה ביום 18.3.18 החלטה, לפיה ניתנת לעוררת שהות אחרונה להגשת סיכומיה, עד 22.3.18. לאחר החלטה זו הוגשו סיכומי העוררת ולאחר מכן סיכומי המשיב.
10. בסיכומי העוררת ציינה העוררת כי עלה בידי הצדדים ליישב את מחלוקותיהם בנוגע להיקף שטח הנכס ואין על כך עוד מחלוקת. הטענה היחידה שנותרה על הפרק לשיטת העוררת הנה בנוגע לחיוב החניון ולכך התייחסו סיכומיה. נטען, כי העוררת אינה עושה שימוש ייחודי בחניון וכי חיובו אינו תואם את הוראות צו המסים של עירית עכו, מן הטעם כי כנטען שטח החניון "למיטב ידיעתה", "לא הוקצב ברישיון הבניה כדרישת צו הארנונה" (כך במקור, ככל הנראה הכוונה היא למילה הוצמד). לא ניתנה כל התייחסות לטענה בדבר הגשת הערר באיחור. המשיב מצדו בסיכומיו חזר על טענתו לסילוק הערר על הסף מפאת הגשתו באיחור וכן התנגד להרחבת חזית וביקש כי טענה זו תידחה על הסף. למען הזהירות הוסיף וטען המשיב כי דין הטענה להידחות אף לגופה.

א. דיון בטענה המקדמית – הגשת הערר באיחור

11. המועד להגשת השגה נקבע בסי' 3 לחוק הערר - כדלקמן :

“(א) מי שחויב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה...” (ההדגשות שלנו).

ואלו המועד להגשת ערר על החלטת מנהל הארנונה בהשגה, נקבע בסי' 6 (א) לחוק הערר – כדלקמן :

“הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערור עליה לפני ועדת ערר”.

בהיעדר הגשת השגה או ערר במועדים הקבועים בחוק הערר, הופכת שומת הארנונה לחלוטה (ראו לעניין זה למשל האמור בספרו של הנריק רוסטוביץ, “ארנונה עירונית”), עמ' 1322).

12. בהתאם להכרעת בית המשפט העליון במסגרת בר"ס 901/14 ויקטור עבוד נ' עיריית חיפה (פורסם בנבו), נקבע כי לוועדת הערר קיימת סמכות להארכת מועד להגשת השגה וערר ואולם עליה לעשות זאת “בזהירות, במתינות ולעתים חריגות”.

13. אמת מידה מחמירה זו עולה בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה, על כל ערכאותיה, אשר דנה בסוגית מתן אורכה למועד אשר נקבע בחיקוק, ואשר קבעה, כי אין להקל ראש בעצם ההגשה באיחור, ונקבעה כחוט השני ופעם אחר פעם ההלכה המושרשת, לפיה כל איחור איחור הוא וגם איחור של יום אחד הוא איחור המצדיק הסבר, ונקבע כי יש לייחס משקל למידת האיחור –

ראו למשל בע"ש 3481/98 יגיד בע"מ נ' מנהל מס רכוש, מיסים טו/2 (אפריל 2001) 36-, שם קבעה כב' השופטת אופיר-תום :

“... כאשר עסקינן בסטיה מהוראת חוק פרוצדורלית, בוחנת הפסיקה כדרך של שיגרה את גודל הסטיה וקובעת עמדתה כלפיה בהתאם. כך, אין התייחסות הפסיקה אל איחור של יום או יומיים, דומה להתייחסות לאיחור בן שבועות וחודשים, אף שגם איחור של יום משמעותי הוא לא פעם. כך, בענין המרצה 13/95 יונס נ' פ"ש נצרת, מסים טז/6-14, בו דחה בית המשפט בקשה להארכת מועד בגין איחור של יום אחד, וכך גם בבש"א 169/87 וינשטיין נ' הפועלים ליסינג בע"מ, פ"ד מא(4) 785-” (ההדגשה שלנו).

כן ראו פסיקה מהמטריה שלפנינו – בעמ"נ 11-05-461 נצב"א אחזקות 1995 בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית טירת הכרמל (פורסם בנבו) – קבע השי' סוקול -

“נקודת המוצא הנה כי יש לקיים את המועדים הקבועים בחוק ובתקנות. זאת, לשם השגת יעילות, וודאות וסופיות הליכים, על יסוד כללים החלים באופן שווה על כל בעלי הדין... יחד עם זאת, המדובר בנקודת מוצא שאין היא מוחלטת, שכן ניתן לסטות ממנה בהתקיים “טעם מיוחד” (תקנה 528 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד - 1984 (להלן: התקנות)). טיבו של “טעם מיוחד” זה אינו קבוע בלשון התקנות, אולם עיון תכליתי בהוראה זו מגלה כי למעשה מבוסס הוא על איזון בין שתי מגמות עיקריות. המגמה האחת הינה החשיבות הרבה שקיימת בהקפדה על קיום הליכים במועדם.

דברים אלו נאמרו על הגשת ערעור לבית המשפט, אולם הם נכונים שבעתיים כאשר עוסקים בהגשת הליכי השגה וערר בפני רשות מנהלית” (ההדגשות שלנו).

(יצוין במאמר מוסגר כי פסק דין זה נהפך על ידי בית המשפט העליון, אך בנוגע לטענות שונות ושאינן קשורות לציטוטים המובאים לעיל).

ועוד ראו בדבר המשקל המשמעותי הניתן למידת האיחור - האמור בבש"א 5636/06 נפתלי נשר נ' שלומי גפן (פורסם בנבו) – שם נקבע כי :

"אין חולק כי במסגרת בחינת קיומם של טעמים מיוחדים להארכת מועד, מייחס בית-המשפט משקל למידת האיחור בהגשת ההליך. ככל שמתארך משך האיחור, כך תהא נטייתו של בית-המשפט לסרב לבקשה להארכת מועד; ומנגד, ככל שמשך האיחור קצר יותר, יתייחס בית-המשפט לבקשה ביתר חיוב. יחד עם זאת, אף כאשר מדובר באיחור קל בן ימים ספורים בלבד, לא תינתן הארכת המועד כדבר שבשגרה והנטל על המבקש להוכיח קיומם של טעמים מיוחדים המצדיקים מתן אורכה להגשת ההליך. (ראו: דבריו של השופט ש' לויין בע"א 79/79 מועלם נ' מטא ואח', פ"ד לה(1) 376, 377)".

כן ראו באותו פס"ד כיצד בית המשפט נותן משקל לשאלה האם בקשת האורכה הוגשה בטרם חלף המועד או לאחר שחלף:

" לצד משכו של האיחור יש ליתן את הדעת למכלול שיקולים ובהם: האם הבקשה להארכת מועד הוגשה בתוך המועד הקבוע בדיון להגשת ההליך" (ההדגשה שלנו).

ולבסוף ראו ע"מ 1089/09 מיכאל דהן נ' מנהל מס רכוש (פורסם בנבו) – שם בית המשפט עמד על חשיבות העמידה במועדים ותוך שקבע כי "אין ספק כי קביעת מועדים, במיוחד בענייני מיסים, הנה קביעה מהותית שיש לתת לה משקל של ממש. סופיות דיון בתחום המס יוצרת יציבות שהיא מסד הכרחי בניהול משק כלכלי, כמו גם במשק הציבורי". באישרור דחיית התביעה נתן ביהמ"ש משקל לכך שהתביעה הוגשה באיחור של למעלה משנה, ולאחר חלוף המועד להגשתה.

14. בכל הנוגע לנימוקים המצדיקים מתן אורכה כאשר אמת המידה הנה מחמירה – כגון "טעם מיוחד" או "בזירות, במתינות ולעתים חריגות", נקבע בהלכה הפסוקה, כי נדרשים נימוקים כבדי משקל למתן האורכה, הנעוצים בגורמים חיצוניים, שאינם מצויים בשליטת בעל הדיון, כגון מצב רפואי, ולא נימוקים הקשורים עם התנהלות בעל הדיון או בא כוחו:

"יש לזכור כי 'טעמים הנוגעים להתנהלותו של המבקש ושל פרקליט המבקש אינם מהווים בדרך כלל 'טעם מיוחד' המצדיק הארכת מועד להגשת ערעור. מקובל לומר כי 'טעם מיוחד' מתקיים כאשר העיכוב נגרם כתוצאה מאירוע חיצוני להתנהלות הצדדים ולא עקב התנהלותו של בעל דין או בא-כוחו" (ההדגשה שלנו).

וראו לעניין זה:

-רע"א 10436/07 ציון נ' בנק הפועלים בע"מ (פורסם באתר נבו).
-בע"מ 2205/09 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם באתר נבו).
-בש"א 2539/09 אלברט אוחיון ואח' נ' עזרא חממי (פורסם באתר נבו).

15. וביישום לענייננו – המדובר באיחור של 4 ימים. כפי שראינו לעיל, גם איחור של יום הוא איחור המצדיק הסבר ואילו במקרה הנדון אין המדובר באיחור של יום אחד.

16. צודק ב"כ העוררת (אשר בסיכומיו כלל לא התייחס לטענה זו) בטענתו בדיון, כי המדובר באיחור קצר מאוד, ואולם, עדיין המדובר באיחור וכאמור, גם איחור של יום איחור הוא.

17. העוררת לא סיפקה כל הסבר לאיחור, למעט הטענה כי הערר נשלח בפקס במקביל למשלוחו בדואר רשום. ואולם, למרות בקשתו המפורשת של ב"כ המשיב להצגת אישור על קבלת הפקס, בפרט משמדובר בפקס כללי של העירייה ולא בפקס של מזכירות וועדת הערר, לא הוצג אישור כאמור. ב"כ המשיב גם ביקש הצגת האישור על משלוח בדואר רשום, אך גם זה לא הוצג. ולא רק שאלה לא הוצגו, אלא שב"כ העוררת בחר בסיכומיו לא להתייחס לטענה זו כלל.

18. בנסיבות אלה לכל הדעות לא הוכחו התקיימותן של נסיבות "חריגות" המצדיקות מתן אורכה ובוודאי שלא הורם הנטל להוכיח כי אכן הפקס התקבל בעירייה ו/או בדבר מועד מסירת הדואר הרשום, למעשה אף כלל לא הוכח כי אכן הערר נשלח בדואר רשום – שכן על גבי הערר לא קיימת כל מדבקה או אישור משלוח.

19. לכל זאת נבקש להוסיף, כי המדובר בעוררת מיוצגת ולא רק זאת, אלא שהמדובר בעוררת שאין זה הערר הראשון המוגש על ידה לוועדה זו ואף על ידי אותו בא כח. לעוררת מוכרים היטב דרכי יצירת קשר עם מזכירות וועדת הערר ולא ברור מדוע הערר נשלח לפקס הכללי ולא במישרין למזכירת הוועדה.

20. על כן, לאור כל אלה, לא הוכח כי הערר הוגש במועד הקודם למועד העולה מחותמת ה"נתקבל" של מזכירות וועדת הערר וכך גם לא הוצגו כל טעמים המצדיקים עשיית שימוש באותה סמכות מצומצמת שנקבעה בפס"ד עבוד ויקטור.

21. אמנם המדובר באיחור קצר, אך גם איחור זה מצדיק הסבר ולא ניתן הסבר כאמור. על כן, הערר נדחה מפאת הגשתו באיחור.

ב. דיון בטענה המקדמית – הרחבת חזית

22. מבלי לפגוע באמור לעיל נוסף ונאמר, כי דין הערר להידחות גם מחמת הרחבת חזית אסורה. כאמור, העוררת בסיכומיה העלתה טענה אחת ויחידה, הטענה בדבר חיוב החניון המצוי בסמוך לכניסה לנכס. טענה זו כאמור לא נזכרה לא בהשגה ולא בערר והועלתה לראשונה רק בסיור.

23. ראשית נפנה בעניין זה להוראת תקנה 17 לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי הדין בוועדת הערר), התשל"ז - 1977, המורה כי:

"בשמיעת הערר לא תיזקק הועדה לכל נימוק שלא יצוין בכתב הערר או בתשובה, אלא אם היא משוכנעת שהנימוק נשמט שלא באשמת בעל הדין המבקש להיעזר בו, או ששמיעת הנימוק דרושה למען הצדק".
(ההדגשה הוספה).

הוראה זו של התקנות אמנם מתייחסת לנימוק שלא צוין בכתב הערר או בתשובה, ואולם בתי המשפט התייחסו לסעיף זה כמתייחס אף לנימוק שלא צוין בהשגה או בתשובה להשגה – ההיגיון בכך הוא ברור ומקל וחומר. וכך, הוראה זו יושמה לא אחת בפסיקותיהם של בתי המשפט המחוזיים השונים, ביושבם כערכאת ערעור על החלטות וועדות ערר, ותוך מתיחת ביקורת על וועדת הערר שדנה בנושאים כאמור על אף שלא נטענו בהשגה. כך למשל נפסק כי:

"הדרך לתקוף את הארנונה עוברת תחילה בהשגה, ונושא שהועלה תחילה בהשגה והמשיג אינו מרוצה מההחלטה בהשגה רשאי הוא לערר לוועדת ערר באותו נושא. אין להעלות בוועדת הערר נושאים שלא פורטו ולא נטענו בהשגה שהוגשה. מכאן, שיש לבטל את החלטת וועדת הערר בנידון זה". (ההדגשה שלנו).
ראו לעניין זה: המרי' 820/95 מנהל הארנונה בעירית חיפה נ' אליעזר שורץ ואח' (פורסם בנבו).

24. סוגיה זו נדונה גם בפני בית המשפט העליון, במסגרת בר"ם 793/08 ריבוע כחול ישראל בע"מ נ' מנהל הארנונה עירית הרצליה (פורסם בנבו), שם נקבעה קביעה מחמירה יותר – כי אין לדון בטענה שהוזכרה בכלליות בהשגה – במסגרת סעיף סל – ואשר התבקש להעלותה בשלב מאוחר יותר במסגרת ערר, תוך שבית המשפט העליון הדגיש את העובדה כי המדובר בטענה שלא נידונה על ידי מנהל הארנונה בהשגה שהוגשה ומכאן שוועדת הערר לא היתה מוסמכת לדון בה במסגרת הערר שהוגש לה.

25. לכל דברים אלו רלבנטיות לענייננו מקל וחומר, משהמדובר בטענה שלא נזכרה כלל לא בהשגה ולא בערר, אלא היא עלתה לראשונה במהלך הסיור וב"כ המשיב התנגד לה מיידית. על כן המדובר בהרחבת חזית ועל כן דין הערר להידחות גם בשל כך שטענה זו הנה הטענה היחידה שנותרה להכרעה.

ג. למעלה מן הצורך – העלאת טענות בעלמא וללא תימוכין

26. עוד מבלי לפגוע באמור לעיל נוסף, כי ממילא דין הערר להידחות אף לגופו, וזאת מפאת העלאת טענות העוררת בכלליות ובעלמא, ללא כל תימוכין שהם.

27. עיון בסיכומי העוררת מעלה, כי הן כוללות טענות עובדתיות שונות, כגון טענה לפיה היתר הבניה של הנכס אינו כולל את החניון וכי **"למיטב ידיעתה"** שטח החניה **"לא הוקצב ברישיון הבניה"** (כך במקור, ככל הנראה הכוונה היא למילה הוצמד) – ראשית תשומת הלב כי העוררת עצמה אינה טוענת באופן וודאי את הטענה אלא **"למיטב ידיעתה"**. ברי כי וועדה זו אינה יכולה להסתמך על עובדות שהן **"למיטב ידיעתה"** ואף העוררת עצמה אינה עומדת עליהן באופן וודאי. אך בנוסף לכך, הטענה הועלתה בעלמא וללא כל תימוכין ובפרט ללא אותו רישיון בניה אליו מפנה העוררת, כל זאת, הגם שנטל ההוכחה בהליך זה מוטל על שכמה.

כך גם הטענה בדבר אופי השימוש בקרקע הועלתה בעלמא וללא כל תימוכין.

28. בדבר נטל ההוכחה מוטל על שכמה של העוררת, ראשית נפנה בהקשר זה להוראת ס' 318 **לפקודת העיריות** [נוסח חדש] – לפיה יהוו פנקסי המשיבה **ראיה לכאורה לאמיתות תכנם** – כדלקמן:
"פנקסים הנחזים ככוללים ארנונה שנקבעה או שומה שנעשתה לפי הפקודה יתקבלו – בלי כל ראיה – כראייה לכאורה על קביעת הארנונה או על עשיית השומה ועל תקפן".

עוד נזכיר את **"חזקת תקינות המנהל"** לפיה **"המעשה המנהלי נהנה 'מחזקת כשרות' ולפיה כל פעולה מנהלית מוחזקת ככזו שנעשתה על פי הדין והמבקש לסתור זאת, עליו הנטל להוכיח"** (השוו: עת"מ 318/04 שאול עטיה ואח' נ' עיריית באר שבע – פורסם בנבו).

29. ראו לעניין זה אף פסק דינו של כב' הש' ביין בע"ש 230/00 **שירותי בריאות כללית נ' וועדת ערר ארנונה שבי ציון** (פורסם בנבו), שם נקבע כי נטל ההוכחה לטענות שהעלה העורר בפני וועדת הערר מוטל על שכמו וזאת מכח חזקת תקינות המנהל העומדת לטובת מנהל הארנונה.

30. ועוד נפנה בהקשר זה לפסיקת בתי המשפט – לפיה על הנישום המבקש לתקוף את חיובו במס מוטל נטל ההוכחה לשכנע כי חויב שלא כדין – וראו לעניין זה למשל רע"א 1436/90 **גיורא ארד נ' מנהל מע"מ** (פורסם באתר נבו).

31. למרות כל האמור, הועלו טענות העוררת בעלמא וללא כל תימוכין. על כן, גם בשל כך דין להידחות.

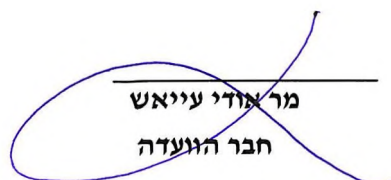
סיכום ומסקנות:

32. אשר על כן, מתקבלת טענת המשיב לסילוק הערר על הסף מפאת הגשת הערר באיחור והן הטענה בדבר הרחבת חזית, כן מתקבלת הטענה בדבר אי הרמת הנטל להוכחות טענות העוררת לגופן ועל כן, הערר נדחה הן על הסף והן לגופו של עניין.

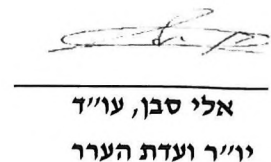
33. בנסיבות העניין, לא נמצא לנכון ליתן צו להוצאות.

34. בהתאם לתקנה 20(ב) **לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית)** (סדרי דין בפני וועדת הערר), התשל"ז-1977, קיימת זכות ערעור על החלטה זו, לפני בית המשפט לעניינים מנהליים וזאת תוך 45 יום מיום מסירת ההחלטה.

35. בהתאם להוראת תקנה 20 (ג) לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת הערר), התשל"ז-1977, החלטה זו תפורסם באתר האינטרנט של עיריית עכו, וזאת תוך 10 ימים מיום הגעת ההחלטה לצדדים. הצדדים יוכלו להביע את התנגדותם לפרסום ההחלטה בתוך 5 ימים מיום קבלת ההחלטה ותינתן החלטה בהתאם.

מר אודי עייאש
חבר הוועדה

מר יהודה אזולאי
חבר הוועדה

אלי סבן, עו"ד
יו"ר ועדת הערר

היום: ב' באלול תשע"ח, 13.8.2018.

בפני ועדת הערר:

עו"ד אלי סבן – יו"ר הועדה

מר יהודה אזולאי – חבר הועדה

מר יהודה עייאש – חבר הועדה

בעניין:

ע.מ.מ מסעדות 2013 בע"מ (קפה קפה קניון עזריאלי) (ערר 1/16)
ע"י ב"כ עו"ד חני רובינשטיין ואח'

ובעניין:

א.ג. קריס בע"מ (ערר 28/16)
ע"י ב"כ עו"ד נמרוד לנגר

ובעניין:

בנק מרכנתיל (ערר 17/17)
ע"י ב"כ עו"ד כץ, גבע, איצקוביץ

ובעניין:

אירוקה (ערר 2/17)
אופטיקה הלפרין
אפרודיטה
אריסטו שמאט
בריל (סולוג)
גולף
גולברי
הודיס
הודיס (טופ טן)
הודיס (קרולינה למקה)
הוט
הרמוניה לבית
וואו קוסמטיקס
זיפ
טוגו
טויס אר אס
לה לה לנד (משחקה)
לה לה לנד (שווארמה)
לירם אקסלוסיב
סטימצקי
סקאל (נאוטיקה)
סקופ
עונות
עונות (ג'אמפ)
ע.מ.מ. מסעדות
פוקס
פוקס (צי'לדרנס פלייס)
פסטה
ע.ש.ן
קסטרו
שילב
תמנון
ע"י ב"כ עו"ד חני רובינשטיין ואח'

ובעניין:

יינון ביתן בע"מ (ערר 29/17)
ע"י ב"כ עו"ד מוסקוביץ, אזוראל ואח'

החלטת ביניים

1. בערר שבכותרת הוגשו תצהירי הצדדים והוא עומד בפני קביעה לישיבת הוכחות. ישיבת ההוכחות תיקבע ליום 25.10.18.
2. לאור הודעתו של חבר הוועדה מר יהודה אזולאי כי נבצר ממנו להשתתף בדיונים ביום זה, אלא רק לאחר השעה 16:00, מתבקשים הצדדים להודיע האם הם מסכימים לקיום הדיון בהרכב חסר, כאמור בתקנה 11ג לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת הערר), התשל"ז - 1977.
3. בהיעדר הסכמת הצדדים, תיקבע שעת הדיון לאחר השעה 16:00.
4. הצדדים מתבקשים ליתן הודעתם כאמור עד ליום 19.8.18 לכל המאוחר.

עו"ד אלי סבן
יו"ר הוועדה

ניתן היום: 15 לאוגוסט 2018.